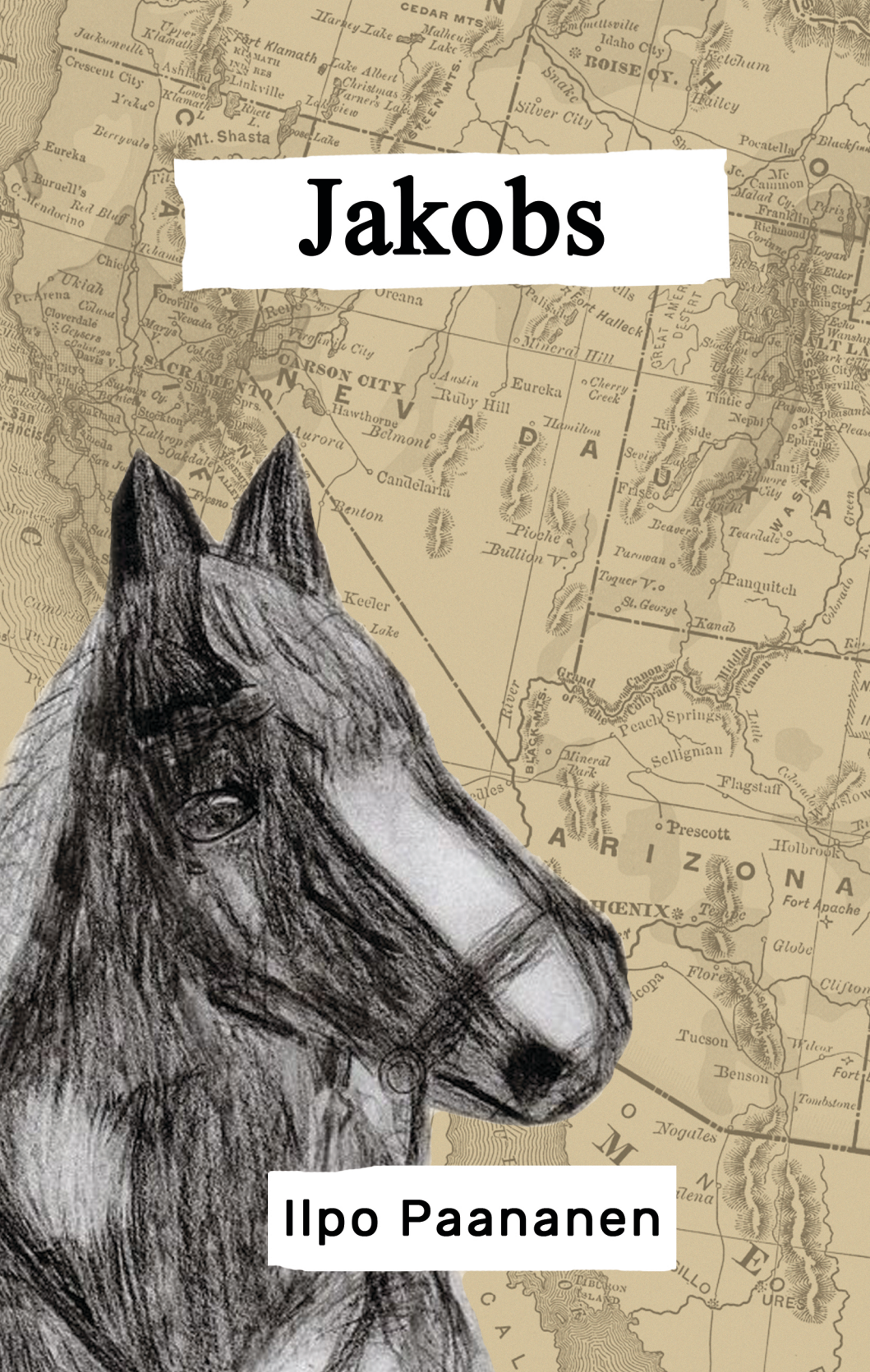

Jakobs

Ilpo Paananen

Jakobs

© 2020 Paananen, Ilpo
Kannen kuvitus: Manna Paananen
Taitto ja suunnittelu: CVLT Design

Kustantaja:
BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja:
BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-802-362-3

Ilpo Paanasen aiemmin ilmestyneet teokset:

Nuoruuden fillarivalssi, Kustannuskynnys 2013

Kullanhuuhtojan kesä, 2016

Paraatimarssi, 2017

Sukkanauhat, 2019

Sisältö:

Kullan kirous
Kissakallio
Lumimyrsky
Hevoset
Karhula
Vuohipaistia
Bloodcock
Kultakätkö
Hannes Jaakonpoika
Carson City
Etsintäjoukko
Hyökkäys
Tilien tasaus
Jäljitys
Karkumatka
Jäljillä
Intiaanileiri
Piilopaikka
Virginia City
Kullanjako
Takaisin Carson Cityyn
Väijytys
Kohtalon hetki
Verikukko
Kunnes tapaamme jälleen

Kirja on kunnianosoitus kaikille lännensarjojen ystäville.

Outokummussa 21.04.2020
Ilpo Paananen

Jakobs

Ilpo Paananen

Kullan kirous

Johan Jakob ratsasti kauppa-aseman pihaan. Hän näki serkkunsa Hansin tulevan ulos ja kiirehtivän kantamukseineen hevoselleen.

– Hans! Minne olet menossa tuollaisella kiireellä?

– Olen menossa vuorille isoisän mökille. Haluatko lähteä mukaan?

– Tähän aikaan? Kohta tulee pimeää.

Hans Jakob katseli vaivihkaa ympärilleen ja sanoi, että hän ei ehdi selittää. Hänen oli mentävä.

– Nähdään mennessä siellä luolalla, selitän sitten tarkemmin.

Johan sanoi hoitavansa muutaman asian ensin ja tulevansa perässä. Hän tiesi hulivili Hansin hurahtaneen kullan kaivamiseen ensimmäisten joukossa. Serkku osasi saattaa itsensä pulaan isänsä tapaan. Kullankaivajien väliset riidat, tappelut ja varkaudet olivat yleisessä tiedossa.

Jokin oli ilmeisesti mennyt vikaan. Heidän Suomesta tullut isoisänsä oli rakentanut vuorille mökin, jossa he olivat usein yöpyneet. Hansin tuntien oli helppo arvata, että maa oli alkanut taas poltella hänen jalkojensa alla.

Johan Jakob ratsasti vuoren juurella olevien kivilohkareiden välistä. Hän ennätti nostaa katseensa, kun hevosen etujalka upposi maakoloon ja oli heittänyt hänet alas satulasta. Bang! Luoti iskeytyi jossain hänen takanaan.

Oli jo puolipimeää ja hän oli erottanut toisen laukauksen välähdyksen ylempää kallioilta ennen hevosen suistumista maahan. Hän käskytti hevosta pysymään maassa ja puhui hevoselle hiljaa. Hevonen oli saattanut kompastuessaan taittaa toisen etujalkansa. Se oli sama kuin kuoleman tuomio.

Hän havaitsi varjon heijastuksen hevosen silmässä. Joku lähestyi hänen takanaan.

– Sinäkö Hans?

– Pudota ase, miesääni käski.

Johan pudotti aseensa ja kääntyi hitaasti ääntä kohti. Nuorurpeat karjarosvon kasvot hän oli nähnyt aiemminkin. Toinen miehistä laskeutui alas kalliolta ja tuli heidän luokseen. Karjatilän isäntä oli luvannut karjavarkaiden kiinniottamisesta palkkion, elävänä tai kuolleena.

Johan oli aiemmin karjatilän työnjohtajana ollessaan joutunut usein kahnauksiin karjavarkaiden kanssa. Hän oli tiennyt heidän kantavan kaunaa, mutta oli tähän saakka välttynyt törmäämästä heihin. Nyt häntä vaivasi epämiellyttävä tunne siitä, että Hans oli saattamassa hänet mukaan omiin sotkuihinsa.

– Klik! Kalliolta kuulunut ääni sai miehet kääntymään ääntä kohti. He ampuivat summittaisesti äänen suuntaan. Kun he lopettivat, kalliolta ammuttu kiväärin laukaus kaatoi toisen miehen maahan. Jäljelle jäänyt mies ehti ottaa muutaman askeleen, kun luoti tavoitti myös hänet.

Twist säikähti laukauksia ja kimposi jaloilleen. Johan sai otteen suitsista ja rauhoitteli hevosta. Hän näki kahden karjarosvon makaavan maassa.

Mies tuli kiväärin kanssa esiin kivilohkareiden takaa. Tulija oli Hans. Hänellä oli hatussaan luodin tekemä reikä, johon hän oli sitonut onnen amuletksi pienen luukorun. Sen hän oli saanut heidän isoisältään. Oman isänsä kanssa Hans ei ollut koskaan tullut toimeen. Poikansa sijasta

Hansin isä oli myynyt hevosensa pilkkahinnalla hänelle, veljenpojalleen.

Hans pysähtyi haromaan toisella kädellä niskaansa. Sitten hän mutisi isoisältä oppimaansa suomalaista sananpartta.

– Ei tipu, sano emäntä kun sonnia lypsi.

Kissakallio

Johan Jakob tuijotti serkkuaan, joka piteli edelleen kivääriä käsissään. Hansin hattu oli valahtanut niskaan. Hajallaan olevat hiukset saivat hänet näyttämään pimenevässä taivaan kajossa järkensä menettäneeltä. Kaikki oli tapahtunut muutamassa hetkessä, lopputulos oli ollut silkkaa onnenkauppaa. Hän etsi revolverinsa maasta ja laittoi sen koteloon.

– Mitä hittoa se oli?

Hans oli kuin kuuro, jonka suu liikkui ilman ääntä.

– Meidän on häivyttävä täältä.

Johan pysäytti hänet ja tarttui käsivarresta.

– Mitä tämä kaikki tarkoittaa? Oletko hävinnyt korttipe-
lissä ja tarvitset rahaa?

– Selitän myöhemmin. Meidän on noustava vuorille.

– Oletko hullu, kohta on pilkkopimeä. Tapatamme itsemme ja hevoset, jos yritämme lähteä pimeässä.

– Emme voi tähänkään jäädä. On etsittävä toinen leiripaikka ylempää. Meitä voidaan seurata?

– Mitä tarkoitat? Eikö se karjavarkaista luvattu palkkio kiinnosta?

Hans sanoi, että kuollut mies ei palkkiorahoilla tee mitään. Johan arvasi, että hänellä täytyi olla pätevä selitys sille. Vastaus siihen selviäisi myöhemmin.

– Missä on hevosesi?

– Ylempänä luolassa. Onko Twist kunnossa?

– Se kompastui ja luoti saattoi osua jonnekin. En tiedä miten paha se on? Saa nähdä kauanko hevonen jaksaa.

Vuorilla oli heidän Suomesta Amerikkaan tulleen isoisänsä rakentama pieni mökki, jossa hän oli asunut metsästysretkillään. Intiaanit olivat yrittäneet useaan otteeseen ajaa hänet tiehensä. Isoisä ei ollut antanut periksi vaan oli todennut ihmettelijöille suomeksi: ”Oma mökki vaikka kolminurkkanen.”

Sitten eräänä päivänä kaikki oli hetkessä muuttunut, kun isoisä oli pelastanut puuman hyökkäyksen kohteeksi joutuneen intiaanien hevosen. Intiaanit olivat lahjoittaneet hänelle ystävyyden merkiksi jousipyssyn. He olivat luvanneet jättää hänet perheineen rauhaan.

Kymenlaakson Karhulassa kasvanut isoisä oli antanut mökille nimeksi ”Karhula.” Johan ja Hans kutsuivat mökkiä ”Puumalaksi”, sillä alueella asusti isokokoisia kissapetoja. Isoisä oli niittänyt mainetta ampuessaan seudulla karjaa tappaneen jättiläispuuman, jolla oli ollut pituutta yli 2,5 metriä ja painoa 130 kiloa.

Intiaanit olivat tienneet malmisunonesta. He eivät olleet suvainneet sitä, että valkoinen mies etsi hullun lailla aarretta. Heidän mielestään alue oli intiaanien esi-isien pyhää maata, joka kuului heille. Se mitä siellä oli ollut aikojen alusta asti, sai myös jäädä sinne. Ensimmäinen kultaryntäys Carson Cityn alueelle oli osoittautunut vesiperäksi. Kullan löytymisen sijasta kaupungin lähelle avattiin ensin hopeakaivos.

Isoisä sanoi tienneensä, että intiaanit olivat opastaneet kullanetsijät tarkoituksella väärään paikkaan päästäkseen

heistä eroon. Vei kymmenen vuotta ennen kuin kultae-siintymä lopulta löytyi. Isoisä ei sitä päivää enää nähnyt, mutta olisi todennäköisesti todennut syyksi sen, että jokin petturi-intiaani oli paljastanut paikan muutamasta viski-pullosta.

Kultaryntäyksen seurauksena Mt. Davidsonin vuoren kupeeseen oli noussut hetkessä Virginia Cityn kaupunki, joka sijaitsi toistakymmentä mailia Carson Citystä pohjoiseen.

Johan seurasi Hansin perässä taluttaen hevostaan. Ainakaan Twist ei ontunut. Tamma oli rodultaan sisukas Paint, ja se saattoi jatkaa pelkällä tahdonvoimallaan. Hän kosketti Twistin kaulaa ja pelkäsi sen puolesta.

Hansin isän kesyttämä hevonen oli helppo tunnistaa mustavalkoisista laikuistaan. Oliko nimi peräisin siitä, että tammalla oli tapana tervehtiä isäntäänsä huojuuttamalla päätänsä. Kysymys oli saanut sedän vain kohauttamaan hartioitaan. Kerran setä oli viskiä nautittuaan puhunut kapakkatanssijattaresta, jota kutsuttiin Twistiksi.

Heidän isoisänsä oli tullut Suomesta Amerikkaan nuorena miehenä pian Suomen sodan jälkeen. Nyt siitä oli jo aikaa lähes viisi vuosikymmentä. Hansin isä oli Hannes Jaakonpoika ja hän oli saanut nimekseen Hans Jakob. Johanin isä oli Johannes Jaakonpoika ja hänestä tuli Johan Jakob.

Hansin äiti oli häipynyt länsirannikolle pojan ollessa vielä pieni. Hänen isästään Hannes Jaakonpojasta oli tullut levoton kulkija, joka hankki elantonsa apumiehenä, karjanajossa, ryyppäsi ja pelasi korttia. Hän oli jättänyt poikansa vuosikausiksi Johanin perheen hoiviin. Muutamien vuosien remuamisen jälkeen hän oli palannut.

Johan oli jäänyt aikuiseksi vartuttuaan Carson Cityn seudulle Hansin houkuttelemana. Hänen isänsä Johannes Jaakonpoika oli lähtenyt metsätöihin ja ottanut äidin mu-

kaansa. Hän oli luvannut vanhemmilleen tulla myöhemmin heidän perässään. Muutama vuosi oli jo ennättänyt kulua.

Johan ja Hans olivat aina olleet kuin veljekset. Erilaiset, mutta kykenivät sopimaan riitansa. Välillä Hans lähti omille teilleen, kuten isänsäkin, ja palasi aina takaisin nuolemaan haavojaan. Hän oli serkuksista tummempi ja rotevampi. Hänen kasvonsa peitti tumma parta ja pääläeltä ohenneet hiuksensa olivat luonnostaan epäjärjestyksessä. Johan oli jäntevä ja serkkuaan puolipäätä pidempi. Ristiverisenä hänen hiuksensa vaihtoivat väriä eri valaistuksissa. Kasvojen hallitsevana piirteenä olivat siistit pulisongit.

Isoisä oli puhunut usein syntymämaastaan kaukana Pohjolassa. Hänen puheidensa perusteella suomalaiset eivät juuri poikenneet intiaaneista. He olivat väkivaltaisia viinapirun riivaamia metsäläisiä, jotka tappoivat uskonmiehiä kirveellä.

Johan Jakob toivoi, etteivät he törmäisi puumaan. Kissa-peto haistoi verenhajun ja saattaisi yllättää hyppäämällä kallionkielekkeeltä niskaan. Eniten hevoset pelkäsivät käärmeitä. Syksy oli kuitenkin jo pitkällä ja viilentyneet ilmat olivat saaneet käärmeet etsiytymään suojaan.

Kivenpaloja sinkoili hevosten kavioista alas, kun he etenivät jyrkänteen reunaa ylemmäs. Vuorille saattoi sataa ensilumen jo varhain syksyllä. Vaistomaisesti hän kohensi takkinsa turkiskaulusta suojaamaan kylmältä. Lumimyrskyn yllättäessä matkanteko oli sulaa hulluutta. Hevonen saattoi heittää ratsastajan jyrkänteeltä alas. Nyt taivas oli selkeä ja välitöntä sateen uhkaa ei ollut. Jos heitä onnistaisi, kuu nousisi helpottamaan matkantekoa pimeässä.

Heidän lähestyessään luolansuuta Hans nosti kätensä merkiksi jäädä odottamaan. Hän kutsui hevostaan. Kun hevonen vastasi pimeästä, hän jatkoi luolan sisään.

Johan pysäytti Twistin luolan suulle. Hevonen korskah-teli levottomana. Pian luolaan syttyi valonkajo, ja kavioi-den äänet kaikuivat terävinä luolan seinämillä.

Hans talutti hevosta soihtu toisessa kädessään. Tulijoi-den hengitys puski ilmaan höyrypilviä. Hevonen pärskäh-teli ja näytti raskaasti lastatulta.

– Voimme jatkaa matkaa soihdun kanssa.

– Kannattaako lähteä ja kauanko tuollainen soihtu edes palaa. Miksi emme yöpyisi luolassa? Tulee pakkasyö, Jo-han kysyi.

Hans kertoi oppineensa soihdun teon kultavaltauksella vanhoilta kaivosmiehiltä. Se piti myös mahdolliset puu-mat loitolla.

– Luolassa olisimme ansassa, jos meitä seurataan. Mei-dät on helppo piirittää luolaan ja savustaa ulos. Sitä paitsi luolassa on lepakoita. En halua joutua lepakon puremaksi. Miehet kultavaltauksella kertoivat, että täällä saattaa olla jättikokoisia tappajalepakoita, jotka levittävät vesikauhua ja tekevät puretusta mielipuolen.

– Et kai usko tosissasi. Sellaisia on vain etelässä, Johan sanoi.

Hän vaistosi, että serkku liioitteli eikä kertonut todellis-ta syytä. Miksi hän puhui jatkuvasti seuraajista? Ehkä oli viisainta jatkaa matkaa.

– Mennään purolle asti. Hevoset tarvitsevat vettä ja syömistä. On viisampaa, ettei nousta pimeässä ratsaille, Johan ehdotti.

He jatkoivat eteenpäin, Hans kulki soihdun ja hevosensa kanssa edellä. He ehtivät kulkea pitkän tovin, kun ensim-mäiset kuun heittämät pitkät varjot ilmestyivät näkyviin. Johan ehti toivoa mielessään, että olisi täyden kuun aika.

– Kuu nousee, Hans huusi edestä.

Pian kuu tuli näkyviin unisena, harsomaiseen huntuun kietoutuneena. Näytti siltä, että se oli hieman kallellaan.

TÄYSIVERINEN LÄNNENTARINA KULTAKUUMEEN RIIVAAMASTA NEVADAN
TERRITORIOSTA, JOSSA MIES VASTASI TEOISTAAN JA PILLITTÄJÄT PANTIIN
KYLMIKSI.

ISBN 978-952-802-362-3

9 789528 023623